

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.II.30.023/2016/5.szám

A Szegedi Ítéltábla dr. Szívós Tamás ügyvéd által képviselt székhelyű felperesnek - dr. Zaicz Gáborné dr. Czelecz Éva ügyvéd által képviselt alperes ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a **(település 1. neve)**i Törvényszék 2015. november 23. napján kelt 7.G.21.599/2015/18. számú ítélete ellen az alperes 20. sorszámu fellebbezése és a felperes Gf.II.30.023/2016/3. számú csatlakozó fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A felperes 7. sorszámu beadványában előterjesztett keresetváltoztatás tárgyában a pert megszünteti, és az elsőfokú bíróság ítéletének erre vonatkozó elutasító rendelkezését hatályon kívül helyezi.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja**, és a felperes által fizetendő elsőfokú és megelőző másodfokú eljárási illeték összegét 667 200 (hatszázhatvanhétezer-kettőszáz) Ft-ra, az alperes által fizetendőt 728 000 (hatszázhuszonnyolcezer) Ft-ra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal a pontosítással, hogy a felperes 2012. február 28. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon, 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig pedig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat megfizetésére köteles.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 28 000 (huszonnyolcezer) Ft másodfokú perköltséget, valamint az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak 89 600 (nyolcvankilencezer-hatszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az alperes tulajdonát képezi a **(település 1. neve), (ingatlan 1. hrsz.-a)**. hrsz-on nyilvántartott **(ingatlan 1. hrsz.-a és konkrét elnevezése)**. szám alatti, művelési ág alól kivett, horgásztó, legelő és egyéb épület megjelölésű, valamint a **(ingatlan 2. hrsz.-a)** hrsz-ú, gyeplő, legelő megjelölésű ingatlan.

Az **(A.) Kft.** - amelynek az alperes tagja és ügyvezetője - mint bérbeadó és a perben nem álló **(bérelő neve)**, mint bérelő között a fenti ingatlanokra 2009. augusztus 19. napján határozatlan időtartamú bérleti szerződés jött létre. A felek a szerződés 8. pontjában rögzítették, hogy a bérelő a bérbeadó előzetes írásbeli engedélyével és saját költségére végezhet beruházásokat, átalakításokat az ingatlanon, kötelezettsége azonban az állagmegőrző, karbantartási munkák elvégzése.

A felperesi gazdasági társaságot 2009. november 16-án jegyezte be a cégbíróság a cégjegyzékbe, ügyvezetői **(bérlő neve)** és **(személy neve)**.

Az alperes a 2009. december 17-én kelt nyilatkozatával hozzájárulását adta, hogy a felperes a fenti ingatlanokra építési engedély iránti kérelmet nyújtson be épületek kialakítására.

(település 2. neve) Város Önkormányzatának jegyzője a 1448-6/2010. számú, 2010. május 12. napján jogerőre emelkedett határozatával a **(település 2. neve)**, **(ingatlan 1. hrsz.-a és konkrét elnevezése)**. hrsz-on nyilvántartott horgásztó, gyep művelési ágú, az alperes tulajdonában álló ingatlanon központi épület és üdülőházak építésére építési engedélyt, a megvalósult építkezésre pedig a 2010. augusztus 4-én kelt és augusztus 25-én jogerőre emelkedett 3253-6/2010. számú határozatával használatbavételi engedélyt adott a felperesnek.

Az alperes a 2011. május 30-án kelt levelében a bérleti szerződésben írt kötelezettsége teljesítésére szólította fel **(bérlő neve)** bérlőt, továbbá felhívta, hogy „a nem engedélyezett építkezés következtében rosszhiszeműen történt beépítését szállítsa el, illetve az eredeti állapotot állítsa helyre”, valamint intézkedjen arról, hogy a felperes fióktelepeként történt jogosulatlan bejegyzés a cégbíróságon törlésre kerüljön.

Ezt követően 2011. július 20-án az **(A.) Kft.**, valamint a **(bérlő neve)** és **(személy neve)** által képviselt felperes között újabb megállapodás jött létre, amelyben rögzítették, hogy a 2009. augusztus 19. napján kelt bérleti és adásvételi előszerződés megszűnt, mivel az alperes a bérleti szerződést felmondta. Az alperes kijelentette, hogy **(bérlő neve)** illetve a felperes által az ő tulajdonosi hozzájárulása nélkül végzett építkezést peren kívüli megállapodás esetére méltányosságból elfogadja. A megállapodást kötő felek a fizetendő térítés mértékét az ingatlan alperes általi értékesítése során befolyt vételártól tették függővé.

Ugyanezen a napon az **(A.) Kft.** és **(bérlő neve)** a perbeli ingatlanokra szintén bérleti szerződést kötöttek 2012. március 1-ig szóló határozott időre. A szerződésben az alperes hozzájárulását adta, hogy a felperes mint üzemeltető a cégbíróságon bejegyzésre kerüljön, és a bérleményt fióktelepeként tüntessék fel.

A felperes a **(település 1. neve)**i Törvényszéken 7.G.21.717/2013. számon előterjesztett és módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 11 600 000 Ft, és annak 2010. augusztus 26. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére a Ptk. 137. § (1) bekezdésére és a Ptk. 361. § (1) bekezdésére alapítottnan. Keresete indoklásaként előadta, hogy az alperes engedélye alapján előzetes hozzájárulásával végzett az ingatlanon beruházásokat. Az alperes az elvégzett beruházások értékét nem térítette meg, és a tulajdonviszonyok rendezésére sem került sor. Hangsúlyozta, az alperes részére a beruházással kapcsolatos hatósági határozatok kézbesítésre kerültek, azok ellen jogorvoslással nem élt, az építkezés ellen csak a felek közötti viszony megromlását követően tiltakozott. Állította, az alperes arról is tudott, hogy a felperesi gazdasági társaság a beruházó, hiszen az építési engedély iránti kérelem benyújtásához a részére adta meg 2009. december 17. napján kelt nyilatkozatában a hozzájárulást. Álláspontja szerint mindezek alapján mint jóhiszemű ráépítő igényt tarthat a beruházásai eredményeként az ingatlanban bekövetkezett értéknövekedésre.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint nem a felperes volt az építtető, mérlegadatai kizárják az állított értékű beruházás megvalósítását. Álláspontja szerint azért a felperes érvényesíti a követelést, mert a **(bérlő neve)** bérlővel kötött szerződés azt a tényleges beruházást végző számára kizárja. Állította, a beruházásról nem volt tudomása, ahhoz hozzájárulását nem adta, a 2009. december 17-i nyilatkozat kizárólag az építési engedély iránti kérelem

benyújtására vonatkozott, az, hogy tényleges beruházás történt, a használatba vételi engedély kiadásával vált számára ismertté. Mindezekre figyelemmel megítélése szerint a ráépítés rosszhiszemű volt, ezért kérte, hogy a bíróság kötelezze a felperest a jogosulatlanul épített építmény elbontására saját költségén, továbbá a beépített anyag elszállítására, az eredeti állapot helyreállítására, e tekintetben azonban viszontkeresetet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 8 740 000 Ft-ot és annak 2010. augusztus 26. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A pervesztesség-pernyertesség arányára figyelemmel rendelkezett a feljegyzett eljárási illeték valamint az elsőfokú perköltség viseléséről.

A peradatok alapján bizonyítottnak fogadta el, hogy a felperes tekintendő építtetőnek, továbbá azt is, hogy a ráépítés jóhiszeműnek minősül. Hangsúlyozta, az alperes hozzájárult az építési engedély beszerzéséhez, az építésügyi eljárás során keletkezett határozatok a részére kézbesítésre kerültek, azok ellen jogorvoslással nem élt, és nem tiltakozott a felperes által végzett építési munka ellen sem. Kiemelte, az építési engedély kijavítását maga az alperes kezdeményezte. Rámutatott, a meghallgatott tanúk igazolták, hogy a felperes volt az, aki a munkálatokat elvégeztette, az, hogy az építőipari beruházás nem tartozik a tevékenységi körébe, mindezt nem érinti, továbbá az sem, hogy nem rendelkezett olyan mértékű vagyonnal, amely a felépítmény létesítéséhez szükséges anyagi eszközöket biztosította. Utalt arra, a perben kirendelt szakértő megállapította ugyan, hogy a csatolt számlák egy része nem a perbeli építkezéshez kapcsolódik, a meglévő számlák pedig nem fedik le az építkezés költségét, mindez azonban az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem zárja ki, hogy az építkezésre a felperes részéről került sor. Az alperes építkezéshez való hozzájárulását igazoló tényként értékelte, hogy a 2011. július 20-án kelt megállapodás a beruházás eladási ártól függő elszámolására vonatkozó rendelkezést tartalmaz, és hogy az építkezést az alperes maga is értéknövelőnek tekintette.

A perben beszerzett igazságügyi szakértői véleményt ítélezése alapjául fogadta el, és a szakértő által megállapított beruházás „bekerülési és forgalmi értékének” a megfizetésére kötelezte az alperest azzal, hogy a központi épületen végzett beruházás értéke 6 640 000 Ft, a felperes egyéb beruházásai pedig 2 100 000 Ft értéket képviselnek.

Az épület elbontására és a beépített anyag elszállítására vonatkozó alperesi nyilatkozatot ellenkérelemnek tekintette, és azt a kereset jogalapjában való megalapozottságára figyelemmel elutasította.

Az ítélet ellen benyújtott fellebbezésében az alperes annak megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kérte. Változatlanul vitatta a kereset jogalapját, részletesen kifejtve az álláspontja szerint azt alátámasztó érveit. Vitatta továbbá a szakértő által meghatározott értéknövekedés összegét. A szakvéleményre előterjesztett kifogásai miatt álláspontja szerint az elsőfokú bíróság azt nem fogadhatta volna el ítélezése alapjául.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alapján eljáró Szegedi Ítéltábla a Gf.II.30.315/2014/16. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és ugyanezt a bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A peres felek fellebbezési eljárással kapcsolatos költségét külön-külön 270 000 - 270 000 Ft-ban állapította meg. Osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, miszerint a felperes a Ptk. 137. § (1) bekezdésére alapítottan megalapozottan érvényesíthet igényt az alperessel szemben. Rámutatott, az alperes álláspontjától eltérően a peradatok a felperes építtetői minőségét alátámasztják. Ilyen körülményként értékelte, hogy az alperes a felperes részére adott hozzájárulást az építési engedély iránti kérelem benyújtásához,

továbbá azt, hogy az építési és a használatbavételi engedély egyaránt a felperest tünteti fel építtetőként. Mindezt nem befolyásolja, hogy az építkezés költségét a felperes teljes egészében nem saját forrásból fedezte. Megállapította, az alperes a Ptk. 137. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes számára azt a vagyoni előnyt, mint gazdagodást, amely az ingatlan forgalmi értékében a beruházás eredményeként bekövetkezett. Annyiban alaposnak ítélte az alperesi fellebbezést, hogy az elsőfokú eljárásban szerzett szakértői vélemény nem alkalmas a felperesnek járó vagyoni előny meghatározására. A másodfokú eljárásban megkísérelte a szakértői vélemény kiegészítésével a szakvélemény hiányosságait pótolni, mivel azonban ez nem járt eredménnyel, indokoltnak találta az új szakértői vélemény beszerzését, és ennek érdekében az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és ugyanezt a bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Iránymutatása szerint a megismételt eljárásban kirendelendő szakértő feladata az ingatlan egésze forgalmi értékének meghatározása, a felperes által a központi épületen végzett beruházások figyelmen kívül hagyásával illetve a beruházások megvalósulását követően. Utalt arra, az ingatlan egyedi sajátosságaira tekintettel célszerűnek látszik az ún. hozamalapú értékelés módszerével is kidolgozni a forgalmi értéket. Kiemelte továbbá, hogy a per tárgyát a központi épületen végzett beruházások eredményeként bekövetkezett értéknövekedés képezi. Az ingatlan egyéb részein végzett munkálatok esetleges értéknövelő hatását figyelmen kívül kell hagyni erre irányuló kereseti kérelem hiányában.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság (**szakértő neve**) ingatlanforgalmi szakértőt rendelte ki szakvélemény elkészítésére. A szakértő az összehasonlító módszer alkalmazásával megállapította, hogy 2012. február 28-i időpontra vonatkoztatva a központi épület forgalmi értéke 6 500 000 Ft, amelyből az alperes által létrehozott érték 20 %, míg a felperes által létrehozott érték 80 %-ot képvisel, azaz az ingatlan értéknövekedéséből a felperes által létrehozott érték 5 200 000 Ft. A szakértő elvégezte az értékmeghatározást a hozamalapú értékelési módszer alkalmazásával is. Szakvéleményéből kitűnően a hozamalapú értékelési módszer az ingatlan jövőbeni hasznainak és az ezek megszerzése érdekében felmerülő kiadásoknak a különbségéből vezeti le az értéket. A központi épület értékét e módszer alkalmazásával 5 100 000 Ft-ban határozta meg, utalt azonban arra, hogy a felek által szolgáltatott adatok hiányosak, ezért az így megállapított érték becslésen, feltételezéseken alapszik.

A felperes a megismételt eljárásban keresetét módosította, a központi épületen végzett beruházásai eredményeként létrejött értéknövekedés összegét 5 909 000 Ft-ban kérte megállapítani, amely érték a másodfokú eljárásban készített kiegészítő szakértői vélemény által meghatározott érték. Ezt meghaladóan keresetét kiterjesztette, kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2 100 000 Ft és késedelmi kamata megfizetésére a központi épületen kívül végzett egyéb beruházásai által létrehozott értéknövekedés megtérítéseként.

Az alperes ellenkérelmét változatlanul fenntartotta, vitatva a kereset jogalapját és összezszerűségét.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5 200 000 Ft tőkét és ennek 2012. február 28. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamatát, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A feljegyzett illetékből a felperest 382 800 Ft, az alperest 313 200 Ft megfizetésére kötelezte, marasztalta továbbá az alperest a felperes 129 100 Ft perki költségében. Rendelkezett a perfeljegyzés törléséről. Határozatának indokolásából kitűnően a kereset jogalapját megalapozottnak ítélte, és az ítéletábra iránymutatása alapján az összezszerűség körében folytatott le szakértői bizonyítást. A szakértő által az összehasonlító módszer alapján megállapított forgalmi értéket fogadta el ítélkezése alapjául, a hozamszámításon alapuló módszer szerinti értékmeghatározást a szakértő érvei alapján figyelmen kívül hagyta.

A központi épületen kívüli beruházásokat illetően arra az álláspontra helyezkedett, hogy azok elvégzését a felperes erre irányuló felhívás ellenére sem bizonyította. A pervesztesség-pernyertesség arányát az alperesre kedvezőbben, 55-45 %-ban határozta meg, ennek figyelembevételével rendelkezett az elsőfokú eljárási illeték, valamint az első- és a megelőző másodfokú eljárásban felmerült perköltség viseléséről az előlegezett költségeket is figyelembe véve.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezést, a felperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a marasztalás összegének 4 080 000 Ft-ra történő leszállítását, továbbá annak engedélyezését kérte, hogy azt havi 150 000 Ft összegű részletekben teljesíthesse. Érvelése szerint az összehasonlító adatok alapján történő értékmeghatározás nem fogadható el, mivel az eljárás szakértő által felhasznált adatok halastóra, nem pedig horgásztóra vonatkoznak. Kifejtette, nem fogadható el az a szakértői álláspont, miszerint a két fogalom nem különítendő el élesen egymástól, ennek ellenkezőjét támasztja alá ugyanis az Inytv. végrehajtási rendelete, amelynek 49. §-a értelmében a halastó művelési ágként szerepel, míg az 50. § (5) bekezdés a) pontja alapján a horgásztavak művelés alól kivett területként vannak nyilvántartva. Ezzel szemben álláspontja szerint a hozamalapú értékelési módszer alkalmas a központi épület értéknövelő hatásának a kimutatására, amelyet alátámaszt az a tény is, hogy a horgásztavat haszonbérleti szerződéssel haszonbérbe adta. Utalt arra, alaptalan a szakértőnek az a megállapítása, miszerint nem rendelkezik a bérlő megfelelő engedéllyel. Állította, ennek oka a helytelen fogalomhasználat a szakértő részéről, a Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal Földművelésügyi és Erdőgazdálkodási Főosztály Földművelésügyi Osztálya ugyanis a művelési ágakban nyilvántartott ingatlanokkal kapcsolatosan ad tájékoztatást, a horgásztó azonban művelés alól kivett terület.

A felperes a másodfokú tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy a marasztalási összeg részletekben történő megfizetésére irányuló kérelmét nem tartja fenn, ehelyett fizetési halasztás engedélyezését kérte a **(település 3. neve)** Járásbíróság előtt általa érvényesített kártérítési igény tárgyában indult per jogerős befejezéséig.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezéseinek helybenhagyására irányult, továbbá csatlakozó fellebbezést terjesztett elő, amelyben kérte, hogy az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával az ítélet tábla a marasztalás összegét 7 300 000 Ft-ra és annak késedelmi kamataira emelje fel. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az egyéb beruházásai értéknövelő eredményét figyelmen kívül hagyta. Álláspontja szerint az nem volt vitatott az alperes által sem, hogy azokat a felperes végezte, és ezt a perben meghallgatott tanúk vallomása is alátámasztotta.

Az alperes ellenkérelmében a csatlakozó fellebbezéssel érintett körben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan.

A jelen másodfokú eljárásban már nem volt vitatott a felperes keresetének jogalapja, nevezetesen, hogy ráépítőként az 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 137. § (1) bekezdése alapján megalapozottan követeli a központi épületen végzett beruházásai eredményeként az ingatlan forgalmi értékében bekövetkezett értéknövekedést, ezért az ítélet tábla e körben csupán visszautal a hatályon kívül helyező végzésében kifejtett indokaira. Az alperes által visszatérítendő gazdagodás mértéke igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő bevonásával volt tisztázható. A másodfokú eljárásban az ítélet táblának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az ingatlan forgalmi értéknövekedésének meghatározására alkalmazott szakértői módszerek közül melyiket kell

irányadónak tekinteni a perbeli jogvita eldöntése során. Az ítéletábra változatlanul fenntartja azt az álláspontját, hogy az ingatlan jellegét tekintve az ún. hozamalapú értékelési módszerrel történő értékmeghatározás tűnne célravezetőnek. Megalapozottan jutott azonban az elsőfokú bíróság a szakértő érveit elfogadva arra a következtetésre, hogy e módszer alkalmazásával megalapozott döntés nem hozható. A szolgáltatott adatok elégtelensége miatt ugyanis az e módszerrel megállapított érték feltételezésen alapszik, ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az aggálytalan igazságügyi szakértői vélemény alapján az összehasonlító módszerrel megállapított értéknövekedés megfizetésére kötelezte az alperest. Tény, hogy az ingatlan-nyilvántartásban a halastó és a horgásztó eltérő művelési ágként szerepel, továbbá az is, hogy az összehasonlítás alapjául szolgáló adatok a halastóra vonatkoznak. Mindez azonban a döntés helyességét nem érinti. A szakértő meghallgatása során megjelölte azokat a szempontokat, amelyek figyelembevételével a perbeli ingatlan horgásztó jellegére figyelemmel az összehasonlító adatok korrekcióját hajtotta végre, azzal az alapeljárásban eljáró (szakértő 2. neve) szakértő is egyetértett (17. sorszámu jegyzőkönyv 3. oldal). Annak pedig, hogy a horgásztókénti működésre vonatkozó engedéllyel az alperes vagy a bérlő rendelkezett-e, az értékmeghatározás szempontjából nincs jelentősége, hiszen a szakértő nyilatkozata szerint ezt a körülményt az értékmeghatározás során figyelmen kívül hagyta. Minderre tekintettel az ítéletábra nem látott lehetőséget az alperest terhelő marasztalási összeg csökkentésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a teljesítési határidőt a Pp. 217. § (1) bekezdése alapján 15 napban határozta meg. A jogorvoslati határidőn belül előterjesztett azon kérelem, hogy a bíróság engedélyezze a marasztalási összeg részletekben való teljesítését illetve hosszabb teljesítési határidőt állapítson meg (halasztás), az elsőfokú ítélet teljesítési határidőt megállapító rendelkezése elleni fellebbezés. A fellebbezést a Pp. 234. § (1) bekezdése alapján joghatályosan 15 napon belül lehet benyújtani.

Az alperes határidőben előterjesztett fellebbezése a részletfizetés engedélyezésére irányult, a másodfokú tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy e kérelmét nem tartja fenn. Ezt követően terjesztette elő a teljesítési határidőnek a (település 3. neve) Járásbíróság előtt indult peres eljárás jogerős befejezéséig való meghosszabbítása iránti kérelmét. E fellebbezési kérelme azonban a fentiekben írtak szerint elkésztett, ezért érdemben nem vizsgálható.

Nem vizsgálható érdemben a felperesnek a főépületen kívül végzett beruházásokat érintő csatlakozó fellebbezés formájában érvényesíteni kívánt igénye sem az alábbiakra tekintettel:

A Pp. 146/A. § (1) bekezdése szerint kötelező jogi képviselő esetén az általános szabályoktól eltérően a felperes keresetét a - (2) - (4) bekezdésben foglalt kivétellel - az alperes érdemi ellenkérelme előadását követő 30 napon belül változtathatja meg. Keresetváltogatás alatt a keresetnek a per tárgyát képező elemei - vagyis a keresettel érvényesített jog, az annak alapját képező tényállás és a kereseti kérelem - bármelyikének megváltoztatását kell érteni. A felperes alapeljárásban előterjesztett keresete a főépületet érintő beruházásokkal kapcsolatos igényeinek érvényesítésére vonatkozott. Az ezt meghaladóan a főépületen kívül végzett beruházásokkal kapcsolatos igényérvényesítés keresetkiterjesztés, amely keresetváltogatásnak minősül. E kereseti kérelmét azonban a felperes csak a megismételt eljárásban, tehát nem vitásan a jogszabályban írt határidőn túl terjesztette elő, s mivel nem állnak fenn a Pp. 146/A. § (2) - (4) bekezdésben írt jogszabályi feltételek sem, azt a Pp. 146/A. § (6) bekezdése alapján az elsőfokú bíróságnak végzéssel el kellett volna utasítania. Erre tekintettel az ítéletábra a keresetváltogatás tárgyában a pert megszüntette, és az elsőfokú bíróság ítéletének e kereseti kérelmet elutasító rendelkezését a Pp. 251. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte. Mindez azt eredményezi, hogy a csatlakozó fellebbezésben érintett igény a másodfokú eljárásban előterjesztett keresetváltogatásnak minősül, amelyre a Pp. 247. § (1) bekezdése alapján nincs jogszabályi lehetőség, következésképp az

érdemben nem vizsgálható.

Észlelte ugyanakkor az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság tévesen határozta meg a felek által fizetendő eljárási illeték összegét, mert figyelmen kívül hagyta a megelőző másodfokú eljárási illetéket. Az elsőfokú eljárásban a legmagasabb perérték 11 600 000 Ft volt, az ehhez igazodó illeték összege 696 000 Ft, amelyet a peres felek pervesztességükhöz igazodóan kötelesek megfizetni: a felperes 6 400 000 Ft után 684 000 Ft-ot, az alperes 5 200 000 Ft után 312 000 Ft-ot. A megelőző másodfokú eljárásban a perérték 8 740 000 Ft volt, a feljegyzett másodfokú eljárási illeték 699 200 Ft. Ebből az alperes az 5 200 000 Ft marasztalásához igazodóan 416 000 Ft-ot, a felperes pedig 3 540 000 Ft összegű pervesztessége után 283 200 Ft-ot köteles megfizetni. Ennek megfelelően az ítéltábla a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a felperes által fizetendő elsőfokú és megelőző másodfokú eljárási illeték összegét 667 200 Ft-ra, az alperes által fizetendőt 728 000 Ft-ra felemelte.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben, a rendelkező részben foglaltak szerint - a késedelmi kamat mértékére vonatkozó pontosítással - megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban az alperes pereszesnek bizonyult, ezért 1 120 000 Ft másodfokú perérték alapulvételével köteles az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a feljegyzett másodfokú eljárási illeték, továbbá a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes jogi képviselőjével felmerült - a 32/2003. (VIII. 21.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján meghatározott ügyvédi munkadíjból álló - másodfokú perköltségének a megfizetésére.

Miután a felperes csatlakozó fellebbezésként érvényesíteni kívánt igénye meg nem engedett

keresetváltoztatásnak minősült, és érdemi elbírálására nem került sor, annak kapcsán illetékfizetési kötelezettség nem merült fel.

S z e g e d , 2016. április 6.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró